

אי הכלבים

ג. סנגירב

ספר. ועד אז הוא הולך כל יום לנמל ומסתכל
על הספינות.

בנמל עוגנת ספינה חדשה. על הספינה
מתכוננים להפלגה. על הסיפון עומד רב-החובל
ומסתכל על השעון.

אחר כך רב-החובל הסתכל על החוף וראה את
סרגיי.

"למה אתה עומד שם? בוא מהר הנה, תכף
נפליג."

סרגיי מעולם לא ראה את רב-החובל הזה. אך
כשקראו לו, הוא בא. וסרגיי עלה בכבש על
הסיפון.

1

סרגיי חי בוולדיוסטוק. זו עיר על חוף הים

יפני. מעל הרחובות מתעופפים שחפים ובכלל
לא מפחדים מחשמליות.

סרגיי כבר גדול. בסתיו יתחיל ללמוד בבית

אבל השחף עלה על פני המים. הוא החזיק

במקור דג כסוף.

אחר כך סרגיי הרים את המשקפת וראה חוף.
על החוף נחה סירה. ליד הסירה ישב אדם
ותיקן רשתות. בין השיחים עברה עז לבנה.
העז הביטה על הספינה ולעסה עשב.

2

הספינה שטה לא רחוק מהחוף. סרגיי רצה
מאוד לדעת מה קורה שם על החוף. האם חי
שם מישהו? או אולי רק חיות?
אך מהספינה אי אפשר היה להבחין.
אל הסיפון יצא מלח עם משקפת.
"תרצה להסתכל?" אמר המלח לסרגיי ונתן לו
את המשקפת.

בהתחלה סרגיי ראה דרך המשקפת שחף,
שעף קרוב-קרוב.

השחף פתאום קיפל את הכנפיים ונפל למים
כמו אבן.

סרגיי נבהל. הוא חשב שהשחף טבע.

אסור ללכת על האי האמאי.

אבל סרגיי לא ידע לקרוא ולכן הלך הלאה.
ובאותו האי חיו כלבים, והם פחדו מריח הגומי.

הכלבים הריחו גומי
והסתתרו אחרי
הסלעים.
סרגיי ראה רק איך
הם מוציאים משם
את אפיהם ואת
אוזניהם.
סרגיי הלך הלאה
והלאה...

3

נשבה רוח. הספינה התנדנדה חזק וסרגיי
קיבל סחרחורת. הטבח יצא לסיפון ונתן לו קנה
סוכר. סרגיי הביט על הים ולעס קנה סוכר כמו
מלח אמיתי.

הגלים התרוממו כל פעם גבוה יותר. המים עלו
מעל הדופן ושטפו את הסיפון.

בבוקר הספינה הגיעה לאי. היא עגנה ליד
החוף וסרגיי יצא לטייל. סרגיי אסף אבנים על
החוף אבל לא הרגיש ובהדרגה נכנס לעומק
האי.

עמר שם עמוד עם לוח שעליו היה כתוב:

הים נעלם כבר אחרי הסלעים ואז סרגיי ראה
בית ונערה ג'ינג'ית. הנערה עמדה ליד דלי

וצלצלה בפעמון נחושת. סרגיי ניגש אליה.
"אי!" קראה הנערה "חלוץ מיד את המגפיים
שלך!"

התברר שהיא קראה את הכלבים לארוחה והם
פחדו ממגפיים של סרגיי. סרגיי חלץ את
המגפיים אך הכלבים ממילא לא באו. הם רק
הציצו מאחורי הסלעים.

הנערה התרגזה:

"תיכנס מיד הביתה. תכף אבוא."

סרגיי לקח את המגפיים וניכנס לבית.

ואז הכלבים באו מכל הצדדים אל הנערה כדי

לאכול. היו שם כלבים מנומרים, אפורים

ושחורים, ואפילו כלבים כחולים.

סרגיי ספר עשרה כלבים. יותר הוא לא ידע

לספור. אבל היו שם לפחות חמישים כלבים.

"מה? הוא בונה אותן?"
נטאשה צחקה:
"בונה! לא, לא בונה אלא
מפתח."
נשמעה צפירה של הספינה
מעבר לסלעים.
אבל סרגיי לא חזר לספינה.
הוא נהנה באי. רב החובל
נפרד בצפירה מסרגיי.
הוא חשב שסרגיי חי באי.
הספינה הפליגה בלי סרגיי.

4

הנערה האכילה את הכלבים ושאלה את סרגיי
איך קוראים לו.
"סרגיי" ענה סרגיי "ואיך קוראים לך?"
"אני נטאשה"
סרגיי סיפר לנטאשה איך רב החובל קרא לו,
ואיך הוא הפליג על הספינה מהבית, ושהוא
כבר גדול ובסתיו ילמד לבית הספר.
ונטאשה אמרה לסרגיי:
"עוד מעט יבוא אבא שלי. הוא יחזיר אתך
הביתה."
"ומה הוא אבא שלך?"
"אבא שלי מהנדס חיות."

בינתיים בא השפל, הלוויתן הקטן לא הספיק
לשחות אתו ונשאר על החול.
"ראי, הוא גדול כמו הבית שלנו! קרא סרגיי
וניגש ללוויתן. היצור היה קריר וחלק. נטאשה
התחילה לדחוף אותו למים, אך הוא לא זז.
"הוא כבר מת" אמרה נטאשה.
"והייתה לו אמא?" שאל סרגיי.
"בוודאי הייתה."
התחיל להחשיך.
נטאשה הובילה את סרגיי הביתה.
הם הלכו ושתקו - ריחמו על הלוויתן הקטן.

5
סרגיי ונטאשה עלו על
הסלעים.
השמש התחילה לרדת
לתוך הים אך עדיין היה
בהיר. ממש סמוך לחוף הם
ראו תל קטן. סרגיי ניגש
לתל. אך זה לא היה תל
אלא לוויתן צעיר.
כריש בעל שיניים חדות
רדף בים אחרי הלוויתן
הקטן וזה, מרוב פחד, עלה
על החוף עם הגלים.

השליכו על החוף. הסרטן הניע חלשות
ברגליים שלו.
נטאשה זרקה את הסרטן למים. הוא הסתובב
בתוך המים הירוקים ושחה.
בשלולית בצד שחה דג. סרגיי תפס אותו וזרק

6

בלילה באה סערה. רוח חזקה נשבה.
כל הלילה געש הים ונשמע קול הגלים
הרועשים.
סרגיי חלם שהרוח סחבה את נטאשה והיא
טבעה.
הוא נבהל והתעורר. היה כבר אור והכל שקט.
נטאשה הבעירה אש בתנור.
סרגיי שמח מאוד שנטאשה חיה. הוא לא סיפר
דבר על החלום. הוא לא רצה אפילו לזכור
זאת.
הם אכלו והלכו שוב לים.
נטאשה הרימה מהחול סרטן קטן שהמים

לים.

אחר כך הם מצאו
שני חלזונות, אבל
אלה התייבשו כבר.
באותו יום הציל סרגיי
הרבה חיות ים.

הדגים נצצו

בקשקשים שלהם לפרידה. החלזונות היו
מוציאים את קרניהם ומרבה-רגליים קטן נעשה
אדום, אחר כך ירוק, אחר כך צהוב כמו חול
ונעלם מעיניי.
"אא, אילו הלוויתן הקטן הפך לדג, הייתי גם כן
מציל אותו!"

7

עברו שלושה ימים ואבא של נטאשה עוד לא
חזר. נשאר רק מעט אוכל. נטאשה וסרגיי היו
יוצאים לחוף וחיפשו דגים.

אבל לא באו יותר סערות והם לא מצאו דגים
על החוף.

"אתה יודע" אמרה נטאשה "מחר בבוקר נלך
לשוק הציפורים ונאסוף ביצים."

סרגיי השתומם:

"האם יש כאן שוק, כמו בעיר?"

בבוקר הם הלכו לאורך החוף, לקצה השני של
האי.

השחפים לא שמו לב עליו. אחד מהם עף לים
והשאיר על הארץ ביצה חמה. סרגיי לקח
אותה ומסר לנטאשה. פתאום התחילה רוח.
הביצים הסתובבו על האבנים והשמיעו זמזום.
הביצה הייתה כבדה בקצה אחד, ובקצה שני
קלה, כמו "נחום-תקום". והרוח לא יכלה
להוריד את הביצים אפילו מסלע פתוח.
סרגיי אסף ביצים ומסר אותם לנטאשה.
הם אספו מהר
מאוד סל שלם של ביצים וחזרו הביתה.
נטאשה חיכתה לאבא וכל יום טיגנה חביתה
מביצי השחפים.

כבר מרחוק שמע סרגיי
רעש גדול. זה נשמע כמו
צפרדעים רבות מאוד
שמקרקות ביחד.
הם הגיעו לסלעים לבנים.
הסלעים היו לבנים
מהציפורים. ציפורים צעקו
בקול רם וסרגיי לא יכול
היה אפילו לשמוע מה
אומרת לו נטאשה. על כל
בליטה של סלע, בכל
ניקרה ישבו שחפים.
סרגיי עלה על הסלע.

הכלבים כבר לא פחדו מסרגיי והוא עזר
 לנטאשה להאכיל אותם.
 הוא הבחין שכל כלב הוא שונה: היו ערמומים,
 שהתגנבו ולקחו אוכל מהאחרים, והיו כאלה
 שבכלל לא אכלו את האוכל שקיבלו - הם רצו
 לשוק הציפורים ושם אכלו ביצי השחפים.
 סרגיי התרגל לחיי האי. לפעמים רצה שאבא
 של נטאשה לא יבוא בכלל.
 אבל אבא בא והשתומם מאוד כשראה את
 סרגיי.
 נטאשה סיפרה לאבא איך סרגיי הגיע לאי על

ספינת קיטור, ושהוא
 חייב לחזור מהר, כי
 אחרת יאחר לבית הספר.
 נטאשה ליוותה את סרגיי
 לחוף. אבא הסיע אותו
 בסירה הביתה,
 לוולדיווסטוק. בבית אמא
 נזפה בסרגיי. סרגיי סיפר
 לה על אי הכלבים. אמא
 פעם בכתה, פעם צחקה.
 היא שמחה שסרגיי
 נמצא.

עכשיו סרגיי הולך לבית הספר. אצלו על הקיר
תלויה מפה. סרגיי צייר עיגול על המפה בתוך
הים הכחול. זה האי. שם חיה נטאשה.
האי נקרא, אי הכלבים. אחרי שעורי הבית
סרגיי הולך כל יום לנמל ומסתכל על הספינות.
סרגיי מחכה לאביב. באביב, כאשר ייגמרו
הלימודים בבית הספר, הוא החליט כבר לבקש
רב החובל כלשהו להביא אותו לאי הכלבים.

